



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 25019/2024
28.05.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Југослав Раичевић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Други основни суд у Београду, чији је заступник Државно правобранилаштво, са седиштем у Београду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж рр 78/24 од 03.07.2024. године, у седници одржаној 28.05.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж рр 78/24 од 03.07.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж рр 78/24 од 03.07.2024. године, преиначена је пресуда Трећег основног суда у Београду Прр1 137/21 од 28.06.2022. године, исправљена решењем истог суда Прр1 137/21 од 12.02.2024. године, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев да се обавезе тужена да тужили, на име накнаде материјалне штете, исплати 240.051,90 динара, са законском затезном каматом од 29.07.2019. године као дана подношења тужбе до исплате, као и 13.200,00 динара на име трошкова извршног поступка, са законском затезном каматом од 29.07.2019. године до исплате и обавезана тужила да туженој на име накнаде трошкова првостепеног поступка исплати 9.000,00 динара и на име накнаде трошкова другостепеног поступка исплати 18.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011... 10/2023).

Ревизија је дозвољена применом члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, због чега није било места оцени дозвољености изузетне ревизије применом члана 404. ЗПП.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија тужиље није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је била радник Предузећа „Иван Милутиновић ПИМ“ а.д. Београд, које је правноснажном пресудом на основу признања Другог општинског суда у Београду П 7659/04 од 29.08.2005. године обавезано да тужиљи, на име неисплаћене зараде за период од јула 2002. године до фебруара 2005. године, исплати 170.741,00 динара, са законском затезном каматом од 01.03.2005. године до исплате. По предлогу тужиље као извршног повериоца за извршење на основу извршне исправе од 14.09.2005. године, донето је решење о извршењу Првог основног суда у Београду И 34613/12 од 12.02.2013. године којим је усвојен поднети предлог ради наплате главног дуга у износу од 170.741,00 динара, са законском затезном каматом од 01.03.2005. године до исплате и трошкова извршног поступка у износу од 13.200,00 динара, продајом непокретности - стана бр. 1 у улици ... бр. .. у Београду. Према потврди Агенције за привредне регистре од 23.05.2022. године Предузеће за водне путеве „Иван Милутиновић ПИМ“ а.д. Београд је уписано под тим именом у Регистар 07.10.2005. године, а као основни капитал друштва уплаћен је новчани капитал оснивача међу којима је друштвени капитал са уделом од 89,96%. Дана 07.11.2005. године на основу Закона о приватизацији Агенција за приватизацију је донела одлуку о реструктурирању Р 39/05 и покренула поступак реструктурирања дужника Предузећа за водне путеве „Иван Милутиновић ПИМ“, из ког разлога је прекинут извршни поступак. Решењем Привредног суда у Београду Ст 81/13 од 24.02.2014. године обустављен је предходни стечајни поступак ради испитивања услова за отварање поступка стечаја у складу са Унапред припремљеним планом реорганизације над туженим Предузећем за водне путеве „Иван Милутиновић ПИМ“ а.д. у реструктурирању, а решењем Привредног суда у Београду Ро 8/2014 од 05.06.2014. године покренут је претходни поступак за испитивање услова за отварање стечајног поступка над туженим - стечајним дужником реорганизацијом у складу са Унапред припремљеним планом реорганизације. Решењем Рео 21/17 од 24.09.2018. године, отворен је стечајни поступак над туженим - стечајним дужником, потврђено је усвајање Унапред припремљеног плана реорганизације - коначна верзија од 12.07.2018. године и обустављен је поступак стечаја над туженим - стечајним дужником. Унапред припремљеним планом реорганизације туженог Предузећа за водне путеве „Иван Милутиновић ПИМ“ од 12.07.2018. године констатовано је да је ово предузеће од оснивања 1951. године увек било у већинском друштвеном, односно државном власништву, те да се сва потраживања и права поверилаца, па према томе и потраживање тужиље уређује у складу са условима из Унапред припремљеног плана реорганизације. Истим решењем тужиља – поверилац, сврстана је у 4. класу, као необезбеђени стечајни поверилац и утврђено је потраживање тужиље у укупном износу од 508.689,66 динара, а од тога је 55% у износу од 268.637,76 динара конвертовано у капитал друштва, док је преосталих 45% потраживања у износу од 240.051,99 динара отписано. Наведено потраживање је предмет ове парнице. Решењем Другог основног суда у Београду Р4 И 89/19 од 26.06.2019. године утврђена је повреда права тужиље на суђење у разумном року у предмету И 34613/12 и наложено је судији да у року од четири месеца од дана пријема тог решења предузме неопходне радње ради убрзања и окончања поступка.

На овако утврђено чињенично стање, првостепени суд је применио одредбе материјалног права из члана 31. Закона о заштити права на суђење у разумном року, чл. 154, 155, 172. и 185. Закона о облигационим односима и чл. 58. и 60. Устава Републике Србије и оценио да је тужбени захтев за накнаду имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року основан, јер је штета на страни тужиље настала 14.09.2005. године - даном извршности пресуде којом је Предузеће „Иван Милутиновић ПИМ“ а.д. Београд као предузеће са већинским друштвеним капиталом, обавезано на исплату потраживања тужиље из радног односа, које није наплаћено у извршном поступку, па је држава по правилу објективне одговорности у обавези да тужиљи ту штету накнади због неправилног и незаконитог рада њеног органа.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио као неоснован тужбени захтев, правилно закључивши да у првостепеном поступку није правилно примењено материјално право из одредби Закона о стечају, које се неосновано оспорава и наводима ревизије.

Чланом 167. став 1. Закона о стечају, прописано је да се по доношењу решења о потврђивању усвајања плана реорганизације, сва потраживања и права поверилаца и других лица и обавезе стечајног дужника одређене планом реорганизације уређују искључиво према условима из плана реорганизације. Усвојени план реорганизације је извршна исправа и сматра се новим уговором за измирење потраживања која су у њему наведена.

У конкретном случају, решењем Привредног суда у Београду Рео 21/17 од 24.09.2018. године отворен је стечајни поступак над туженим - стечајним дужником Предузећем за водне путеве „Иван Милутиновић ПИМ“, потврђено је усвајање Унапред припремљеног плана реорганизације од 12.07.2018. године и обустављен је поступак стечаја. Унапред припремљеним планом реорганизације констатовано је да се сва потраживања и права поверилаца, па према томе и потраживање тужиље уређују у складу са условима из УППР. Истовремено је тужиља сврстана у 4. класу као необезбеђени стечајни поверилац и утврђено је њено потраживање у укупном износу од 508.689,66 динара, од чега је износ од 268.637,76 динара конвертован у капитал друштва, а потраживање у износу од 240.051,99 динара је отписано.

Следом наведеног, супротно наводима ревизије, тужбени захтев није основан, јер се планом реорганизације уређује начин на који ће се намирити повериоци. Њиме се потраживања поверилаца могу изменити у погледу висине, рокова намирења, а новчано потраживање се може променити у неовчано - у удео у предузећу. Након потврђивања плана реорганизације поверилац потраживања из раније донете пресуде може захтевати испуњење своје обавезе само у оном обиму, у року и на начин како је то утврђено планом реорганизације, а уколико је планом предвиђен делимичан отпис, као у конкретном случају, онда поверилац не може захтевати износ који му је досуђен пресудом. Самим тим правилан је закључак другостепеног суда да у конкретном случају за износ тужиљиног потраживања који је отписан планом реорганизације нема одговорности тужене по основу објективне одговорности за штету, уркос чињеници да је тужиљи утврђена повреда прав на суђење у разумном року.

Из наведених разлога, применом члана 414. ЗПП одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић